

SUNDAY OF THE FIRST SIX ECUMENICAL COUNCILS

Icon of the First Six Ecumenical Councils

July 16, 2017

SIXTH SUNDAY AFTER PENTECOST

THE FATHERS OF THE FIRST SIX ECUMENICAL COUNCILS

Tone 5

THE HOLY HIEROMARTYR ATHENOGENES AND HIS TEN DISCIPLES

SCHEDULE OF SERVICES FOR JULY 17 – JULY 23

PLEASE NOTE: THERE WILL BE NO VESPERS DURING THE SUMMER MONTHS UNLESS NOTED IN THE BULLETIN.

SUNDAY, JULY 23 – SEVENTH SUNDAY AFTER PENTECOST; THE HOLY MARTYRS TROPHIMUS, THEOPHILUS AND THEIR COMPANIONS; MIRACLE OF THE POCHAIV ICON OF THE MOTHER OF GOD AGAINST THE INVADERS (1675)

9:30 AM – Divine Liturgy

For All Parishioners

FR. JAMES WILL BE AWAY...

Fr. James will be out of town through 7/18/17.

In case of an emergency please contact:

Fr. Frank Avant (760) 805-1667

Fr. Brian Escobedo (858) 277-2511

Fr. James Babcock (714) 600-3660

Fr. Ihor Koshyk (323) 663-6307

Last Sunday's Bulletin

If you haven't yet picked up last Sunday's bulletin, it is available in the church hall, or on our website, stjohnthebaptizer.org.

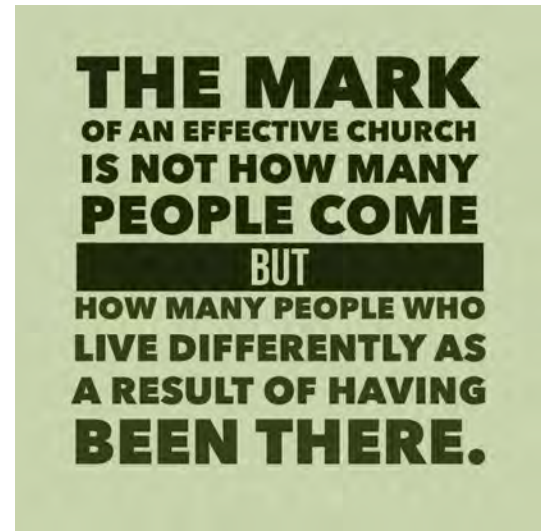
Metropolitan Anthony Bloom (1914-2003) was once asked, "What shall we do with children in church? They interfere with our prayers."

He replied, "When you begin to pray, they will stop bothering you."

Special Presentation: 5 pm, July 22, 2017

Dr. Phillip Karber will give his expert opinion on what progress Ukrainian armed forces achieved in the last 3 years, what challenges it still faces and what Ukrainian Diaspora in US can do to support Ukrainian troops in Russia-Ukraine War. Dr. Phillip Karber is President of Potomac Foundation. He is internationally renowned expert in defense and national security matters and a professor at Georgetown University, where he is a founder of Asian Arms Control Project. Dr. Karber advised NATO and US governments on various defense matters.

Dr. Karber is a champion of the Ukrainian freedom Cause. He just returned from his recent trip to Ukraine where he surveilled Ukrainian Armed forces at their Eastern front positions. He met with soldiers, commanders as well as Ukrainian Government officials.

ЛІТУРГІЙНЕ ЖИТТЯ НА ПАРОХІЇ

Літургійна молитва — джерело та ісповідування життя Церкви

Преосвященний владика Венедикт (Алексійчук)

Кожне літургійне богослужіння, - оскільки воно є ділом Христа-священика і його Тіла, яким є Церква, - є найвищою мірою священнодіянням, якого дієвій силі жодна чинність Церкви не може дорівняти ані тим самим способом, ані тим самим ступенем (Конституція про Святу Літургію, 7).

Цим реченням отці II Ватиканського собору підсумовують розділ Конституції про Святу Літургію, у якому говорять про дієву присутність Христа у різноманітні літургійного життя Церкви.

Літургійне богослужіння є не лише запрошенням Бога до спілкування з Ним і уможливлення цього спілкування через символи наших літургійних обрядів та текстів, але чимось набагато глибшим і таїнственным — запрошенням до участі у вічному і всеохоплюючому житті Пресвятої Тройці. У Таїнстві Свого Воплочення, у Стражданні, Хресній Смерті та Воскресінні Христос став для людини центром її богослужбового життя. Літургійне богослужіння — це зустріч з Богом людини, яка через Таїнства християнського втаємничення “у Христа хрестилася, у Христа зодягнулася”, це зустріч і спілкування Сина Божого із його небесним Отцем. У літургії звершується таїнство нашого відкуплення, і звершення

цього таїнства відбувається на знак для тих, хто має увірувати в єдинородного Сина Божого: Літургія, якою «звершується діло нашого Відкуплення», ... головною мірою спричиняється до того, щоб вірні і своїм життям висловили та й іншим виявили Христове таїнство і дійсну істоту правдивої Церкви, ... і то так, щоб те, що в ній є людське, зміряло до Божого та йому підпорядковувалося, видиме — невидимому, діяльність — контемплациї, теперішнє — будучому царству, до якого ми зміряємо. Тим то Літургія не лише тих, що є в Церкві, повсякденно будує на святий храм у Господі, на Боже житло в Дусі ... , але водночас дивним способом скріплює їхні сили на проповідування Христа і таким чином являє Церкву тим, що поза нею, як підняте знамено народам, під яким зберуться в одне розкинені діти Божі, аж поки не буде одне стадо й один Пастир. (Конституція про Святу Літургію, 2).) Таким чином літургія стає місцем явлення Бога у цьому світі і церкви як явлення Царства Божого.

Богослужіння є життєдайним досвідом Бога, воно перетворює і являє церкву та кожного її члена у видимий знак невидимої благодаті Господа. Служіння Богові є діалогічним актом: Бог освячує людину, а освячена людина прославляє Його, саме тому головне церковне богослужіння

носить назву Євхаристія — подяка, за все, що Господь вчинив для нас з великої Своєї милості. Те, що церква вірить, вона ісповідує у богопоклонінні, саме від літургійного споглядання і спілкування з Богом розкривається її віра. Тому богослужбове життя для кожного християнина є також школою віри.

Роки, у які нормальне для Церкви літургійне життя було неможливим, створили певний стереотип сприйняття літургійного життя церкви, у якому душпастирі намагались зберегти найважливіше. Сьогодні перед церквою стоїть завдання відновлення та формування передусім літургійної свідомості. Літургійне життя знову повинне засяяти у свідомості нашої церкви як щось важливе і потрібне. Ми повинні відкрити для себе скарб літургійного ісповідування нашої церкви. Бо саме під час цілості літургійного життя церкви, “яким Бог досконало прославляється і люди освячуються, Христос дійсно завжди поєднується з Церквою, своєю найдорожчою обручницею, яка його називає своїм Господом, і через нього віддає найвищу шану Відвічному Отцеві” (Конституція про Святу Літургію, 2).

Літургійні богослужіння гармонізують нас, вони покликані формувати нову людину через співпрацю з Богом і життя у Ньому, тому вони повинні стати центром життя парохіяльної спільноти. Конкретні тексти, обряди стають літургійними тому, що у них церква бачить те, чим вона є, та ісповідує те, у що вона вірить

у них, більше ніж через інші засоби може розкрити вірним свою автентичну духовність. Богослужіння не є чимось, у чому ми лише беремо участь, ми також «творимо» його, і, усвідомлюючи свою участь у цьому “співтворінні”, ми повинні робити це якнайкраще. Життя церкви — це літургійний Христос, завжди дієвий для освячення людини та спасіння світу: “Христос повсякчасно є присутній у своїй Церкві, перш усього в літургійних чинностях. Він є присутній на Службі Божій, коли в особі служителя «той сам тепер себе приносить служінням священиків, що тоді самого себе приніс на хресті», а головною мірою під євхаристійними видами. Він є присутній своєю силою у Святих Тайнах так, що коли хтось христить, сам Христос христить. Він є присутній у своєму слові, бо сам він говорить, коли в Церкві читається Святе Письмо. Врешті він є присутній тоді, коли молиться й співає Церква, він сам, який пообіцяв: «Де двоє або троє зібрані в моє ім'я, там я серед них» (Мат. 18, 20)” (Конституція про Святу Літургію, 7).

Літургійний Христос, через якого ми у Святому Дусі прославляємо Отця, є нашим привілеєм і можливістю входження та досвіду життя Пресвятої Тройці. Цей літургійний досвід життя Пресвятої Тройці повинен провадити нас у цілості нашого життя. Богослужіння церкви є іконою цілості нашого життя, споглядання та досвід якого провадить до освячення.

(продовження буде)

LITURGICAL LIFE IN THE PARISH

LITURGICAL PRAYER - THE SOURCE AND "PROFESSION" OF THE LIFE OF THE CHURCH

December 18, 2012

Bishop BENEDICT (Aleksiychuk)

Head of the Liturgical Commission of the Ukrainian Greco-Catholic Church

"...every liturgical celebration, because it is an action of Christ the priest and of His Body which is the Church, is a sacred action surpassing all others; no other action of the Church can equal its efficacy by the same title and to the same degree." (II Vatican Council, *Sacrosanctum Concilium*, Constitution on the Sacred Liturgy, 1963, § 7).

It is with this sentence that the Fathers gathered at the Second Vatican Council summarize that section of the Constitution on the Sacred Liturgy, in which is discussed the active and effective presence of Christ to be experienced in the variety of the liturgical life of the Church.

Liturgical worship is not only God's invitation to us that we "commune" (have a relationship) with Him, as well as that which enables this "relationship" (communion) by way of the "symbols" (see translator's note below) of our liturgical rites and texts, but also something much more profound and "mysterious" (see translator's note below) - an invitation to participate in the eternal and all-encompassing life of the Most-Holy Trinity. In the Mysteries of His Incarnation, Passion, Death on the Tree of the Cross, and Resurrection, Christ became for the human being the very center of each person's liturgical life, literally "life of worshiping". Liturgical worship - is therefore a meeting of God with the human person, who, thanks to the Holy Mysteries of Christian Initiation, "has been baptized into Christ, has been clothed into Christ". It is the encounter and the relating of the Son of God with His heavenly Father. In liturgy, the mystery of our redemption is fulfilled, and the fulfillment of this mystery is accomplished

as a sign for those who are meant to believe in the Only-Begotten Son of God: "For the liturgy, "through which the work of our redemption is accomplished, " most of all in the divine sacrifice of the Eucharist, is the outstanding means whereby the faithful may express in their lives, and manifest to others, the mystery of Christ and the real nature of the true Church. It is of the essence of the Church that she be both human and divine, visible and yet invisibly equipped, eager to act and yet intent on contemplation, present in this world and yet not at home in it; and she is all these things in such wise that in her the human is directed and subordinated to the divine, the visible likewise to the invisible, action to contemplation, and this present world to that city yet to come, which we seek. While the liturgy daily builds up those who are within into a holy temple of the Lord, into a dwelling place for God in the Spirit, to the mature measure of the fullness of Christ, at the same time it marvelously strengthens their power to preach Christ, and thus shows forth the Church to those who are outside as a sign lifted up among the nations under which the scattered children of God may be gathered together, until there is one sheepfold and one shepherd" (*Constitution on the Sacred Liturgy*, 2). In this way, liturgy becomes the place where the [Triune] God "appears" (becomes manifest) in this world and the place where the Church is "made manifest" (revealed) to the world, as the Kingdom of God.

The "Service to-and-by God" (which is how we normally refer to "Liturgical Worship Services" in our Ukrainian language: *Sluzhba Bozha*, *bohosluzhinnia*, literally "Divine Service") is our

life-giving experience of God; it transfigures and reveals the church and each of her members as a visible sign of the invisible grace of the Lord. The act of serving God in liturgical worship is a dialogic act, wherein God acts to sanctify the human being, and the sanctified human being then acts to glorify Him. Thus, the main act of serving God in liturgical worship is called the Eucharist - thanksgiving for all that the Lord has done for us in His abundant mercy. What the Church believes, she professes in worshipping God; it is from liturgical contemplation and communion with God that the faith of the Church is revealed. Therefore, the life of serving God in liturgical worship is for every Christian also their school of faith.

Because of those years, in which it was impossible for us to keep to the normal liturgical life of the Church, there arose a kind of stereotypical perception of the liturgical life of the church. Pastors were forced into the position of trying to preserve [and practice] only that which was then considered to be "most important". Today, there stands before the Church the primary task of restoring and forming a liturgical consciousness among its members. The normal liturgical life of the Church, (perhaps in English we should call it a "liturgical lifestyle"), needs to once again shine forth in the consciousness of our church members as something important and necessary. We need to re-discover for our own benefit how great a treasure we have in the liturgical profession [of faith] in our Church. For, it is in the wholeness of the entirety of the liturgical life of the Church, "wherein God is perfectly glorified and men are sanctified. The Church is His beloved Bride who calls to her Lord, and through Him offers worship to the Eternal Father" (*Constitution on the Sacred Liturgy*, 2).

Liturgical Worship Services harmonize us. They are designed to form a new human being through cooperation with God and life in Him. This is why they are to become the center of the

life of the parish community. Specific texts and rites become "liturgical" because in them the Church comes to see and recognize Who She is. Through them, She is able to profess what She believes. There is no other method for Her to reveal to Her faithful what Her authentic spirituality is all about. Liturgical Worship Services are not merely something in which we can participate. As we share in them, we also "create" them; and, as we become ever more conscious of our "co-creative" participation, the desire to accomplish this in the best way possible is also born in us. The Life of the Church is the liturgical Christ, Who must act effectively for the sanctification and salvation of the world: "Christ is always present in His Church, especially in her liturgical celebrations. He is present in the sacrifice of the Mass, not only in the person of His minister, "the same now offering, through the ministry of priests, who formerly offered himself on the cross", but especially under the Eucharistic species. By His power He is present in the sacraments, so that when a man baptizes, it is really Christ Himself who baptizes. He is present in His word, since it is He Himself who speaks when the holy scriptures are read in the Church. He is present, lastly, when the Church prays and sings, for He promised: "Where two or three are gathered together in my name, there am I in the midst of them" " (*Constitution on the Sacred Liturgy*, § 7).

The Liturgical Christ, through Whom by the power of the Holy Spirit we glorify the Father, is our privilege and our opportunity to enter into and experience the life of the Most-Holy Trinity. It is this liturgical experience of the life of the Most-Holy Trinity which should be leading us through the entirety and fullness of our lives. The Liturgical Worship Services of our Church are an icon of the whole of our lives, the contemplation and experience of which leads to our own sanctification.

(to be continued)

Від Катехизму “Христос наша Пасха”

Святе таїнство Покаяння

449. Святе таїнство Покаяння є великим виявом Божої любові й милосердя до нас – грішних. Бо коли ми, обмиті зі своїх гріхів у Хрещенні та обдаровані Божою благодаттю, знову чинимо зі злочи неможі гріх, Господь не відкидає нас і не відвертається, а очікує від нас покаяння. Він прощає нас, якщо ми каємося і сповідуємо свої гріхи (див. Лк. 15, 12-32).
450. Церква уділяє святе таїнство Покаяння, здійснюючи слова Господа до апостолів: «Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються» (Йо. 20, 22-23). Кожен священник продовжує апостольське служіння в таїнстві Покаяння, розрішаючи вірних від гріхів і примирюючи із Церквою. Через молитву розрешення (розв'язання від гріховної неволі), яку промовляє священник, кожний каяник отримує Христове прощення.

From the Catechism “Christ our Pascha”

The Holy Mystery of Repentance

449. The Holy Mystery of Repentance (or Confession) is a marvellous manifestation of God's love and mercy towards us sinners. This is because the Lord does not reject us and does not turn away from us when we, having been washed of our sins in Baptism and endowed with divine grace, sin again through malice or weakness. Indeed, the Lord awaits our repentance. He forgives us if we repent and confess our sins (see Lk 15:12-32).
449. In the celebration of the Holy Mystery of Repentance, the Church actualizes the words of the Lord to the apostles: “Receive the Holy Spirit. If you forgive the sins of any, they are forgiven them; if you retain the sins of any, they are retained” (Jn 20:22-23). Every priest continues the apostolic ministry in the Mystery of Repentance when he absolves the faithful of their sins and reconciles them with the Church. The priest pronounces the prayer of absolution (the loosing from the bondage of sin) and every penitent thereby receives Christ's forgiveness.

**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Elijah's (Elias') Journey

When the LORD was about to take Elijah up to heaven in a whirlwind, he and Elisha were on their way from Gilgal. Elijah said to Elisha, "Stay here, please. The LORD has sent me on to Bethel." Elisha replied, "As the LORD lives, and as you yourself live, I will not leave you." So they went down to Bethel. The guild prophets who were in Bethel went out to Elisha and asked him, "Do you know that today the LORD will take your master from you?" He replied, "Yes, I know that. Be still."

Elijah said to him, "Stay here, please. The LORD has sent me on to the Jordan." Elisha replied, "As the LORD lives, and as you yourself live, I will not leave you." So the two went on together. Fifty of the guild prophets followed and stood facing them at a distance, while the two of them stood next to the Jordan.

Elijah took his mantle, rolled it up and struck the water: it divided, and the two of them crossed over on dry ground. When they had crossed over,

Elijah said to Elisha, "Request whatever I might do for you, before I am taken from you." Elisha answered, "May I receive a double portion of your spirit." He replied, "You have asked something that is not easy. Still, if you see me taken up from you, your wish will be granted; otherwise not." As they walked on still conversing, a fiery chariot and fiery horses came between the two of them, and Elijah went up to heaven in a whirlwind, and Elisha saw it happen. He cried out, "My father! my father! Israel's chariot and steeds!" Then he saw him no longer. He gripped his own garment, tore it into two pieces, and picked up the mantle which had fallen from Elijah. Then he went back and stood at the bank of the Jordan. Wielding the mantle which had fallen from Elijah, he struck the water and said, "The LORD, the God of Elijah – where is he now?" He struck the water: it divided, and he crossed over. (2 Kings 2:1-15)

Visit www.ecpubs.com for more publications.